

при първо слънце“. Но веднага трепна. Вънъ се чу звънтене на оржие и проеча рогътъ на главния стражъ.

— Какво ли е станало?

Единъ отъ великитъ велможи се вмъкна бързишкомъ въ стаята на царя.

— Царю, византийцитъ затворили нашитъ търговци въ Цариградъ. Разграбили и стоката имъ. Народътъ по границата се вълнува. Трѣбва да се накажатъ тия злодеи, които не зачитатъ подписанитъ отъ тѣхъ договори.

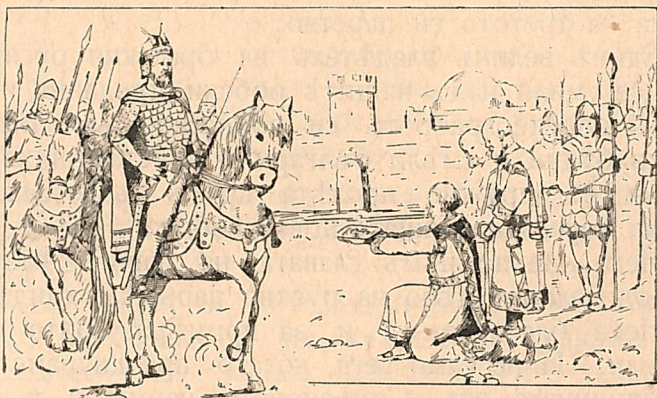
Царь Симеонъ не отговори нищо. Той само повдигна пачето перо отъ мастилницата, доближи го до очитъ си, и една сълза се търколи отъ тѣхъ, пречутила въ себе си последния лжчъ на загасващото кандило.

— Царю, трѣбва да имъ се открие часъ по-скоро война. Инакъ тѣ сами ще нахлуютъ първи въ нашитъ предѣли.

Царьтъ обори натъжжено глава и глухо промълви:

— Свикайте съвета... Азъ толкова много искахъ да прекарамъ живота си въ миръ и надъ денонощенъ трудъ съ писалка въ ржка!

2.

Императору Роману

Вестъ проважда Симеонъ:

— Преклони глава! Ще рухне
Въвъ нозе ми твоя тронъ.